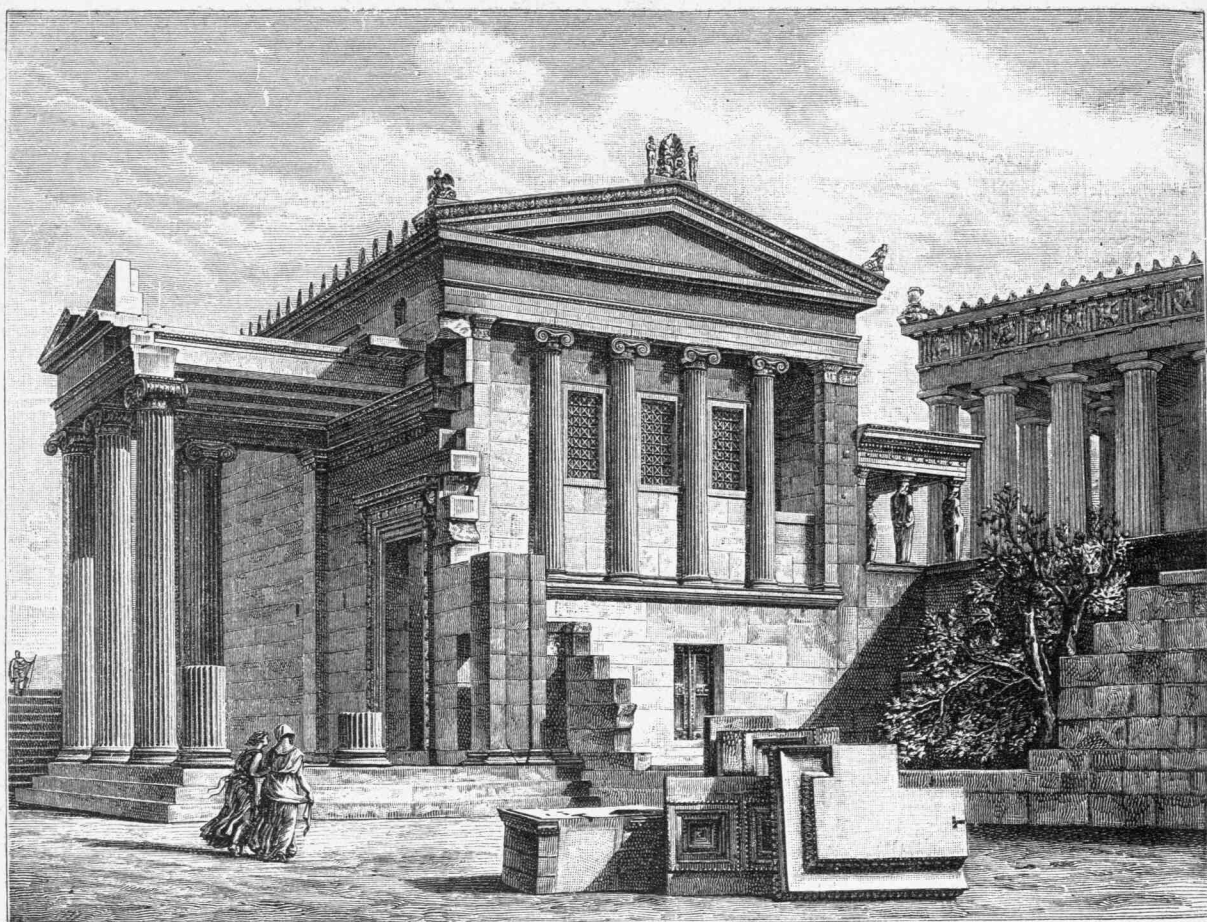

Τὸ Ἐφέθειον ἐπισκευασμένον

«Νὰ φύγουμε! νὰ φύγουμε! . . .»

Καλὰ λοιπόν, νὰ φύγουν! . . . Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας. Ὁ μοναδικὸς ὅρος τὸν ὁποῖον εἶχε τάξει ὁ Τόνης ἐπληρώθη. Εἶδαν καὶ ἀπόειδαν οἱ ἄνθρωποι! Κατέστρωσαν τὸ σχέδιον ὅλον. Ὅσον εὐκολὸς καὶ ἂν φαίνεται μία τοιαύτη ὑπόθεσις, πάντοτε ἐν τούτοις παρουσιάζει εἰς τὰς λεπτομερείας δυσχερείας τινὰς συνθέτους καὶ δυσυπερβλήτους. Μία ἐσθῆς παλαιὰ κρεμαμένη ἀπὸ καρφίου ὀπισθεν θύρας τινὸς εἰμπορεῖ νὰ διεκπεραιώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὀξεῖδιον ἐπὶ παλαιοῦ τινος σύρτου νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα . . . Ἐπὶ τέλους ἡ σύνεσις, ἡ πονηρία καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἐνίκησαν καὶ εὐρέθησαν ἔτοιμοι μίαν τῶν ἐαρινῶν ἐκείνων ἐσπερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας τῆς σελήνης τὸ τελευταῖον τέταρτον εὕρισκει τοὺς ἀνθρώπους τῶν συνοικιῶν εἰς τὰς κλίνας τῶν, ἀποκάμοντας πλέον νὰ το περιμένουν.

Τὴν ὥραν αὐτὴν ἀκριβῶς ἤνοιζεν ἡ Μαργαρίτα τὴν θύραν τῆς οἰκίας της, τὴν ἔσυρεν ὀπισθὲν τῆς ἐλαφρά — ὅσον ἡμπόρεσεν ἐλαφρά, — καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν ὅπου ὁ Τόνης τὴν περιέμενεν. Δὲν ἐκράτει τίποτε εἰς τὰς χεῖράς της. Ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη ἔφορε: μαῦρην ἐσθῆτα μακράν, χωρὶς κοσμήματα καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι ἓνα μαυδυλὸ μαῦρο, κουκουλωμένη μήπως τυχὸν ἤθελε κανεὶς τὴν ἀναγνωρίσῃ. Ματαίᾳ ὅμως προφύλαξις. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Ἀνθρώποι τινες μόνον νυκτόβιοι ἠκούοντο ἄδοντες ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν μιᾶς ταβέρνας, τῆς μόνης ἀνοι-

κτῆς ἀκόμῃ ἐκεῖ. Ἡ ἡμισελήνος ἐπηργύρου τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, στέλλουσα μέχρι τοῦ βάθους τῆς ὁδοῦ ἀμυδρόν, προστατευτικὸν σκιάφωσ. Ὀλίγον ἀπωτέρω, ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς Ἀμμου, μία ἄμαξα κλειστή, μὲ δύο ἵππους, ἐπερίμενε τοὺς φυγάδας. Ὁ ἄμαξηλάτης εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν του. Ἀμα ἐκεῖνος εἰσῆλθεν καὶ ἡ θυρὶς ἐκλείσθη μὲ ὑπόχωρον κρότον, σιγὰ, οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν. Ἡ ἄμαξα δὲν ἔκαμνε πολὺν θόρυβον συρομένη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου. Ἦτο ἐλαφρά, εὐκίνητος, καὶ ἐλήφθη ἐκτός τούτου φροντίς νὰ περιζωσθῶσιν οἱ τροχοὶ τῆς διὰ ταινίας λεπτῆς γουαταπέρκας. Διευθύνθησαν πρὸς τὴν παραλίαν ὀλοταχῶς. Ἐπὶ τῆς ἀκινήτου θαλάσσης ἡ σελήνη διέγραφεν αὐλακὰ φωτεινὸν ἀναπαλλόμενον καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπερύψου αὐτοῦ φωτός διεγράφοντο οἱ μελανοὶ ἱστοὶ τῶν πλοίων, τῶν ἠγκυροβολημένων καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ λιμένος. Τὸ θέαμα ἐποικίλλεν ὥς ἐν κηλειδοσκοπίῳ, καθόσον ἡ ἄμαξα ἔτρεχεν. Διῆλθεν ἐν βραχεὶ τὴν Πλατεῖαν καὶ διὰ πλαγίων παρόδων εἰσῆλθεν εἰς τὴν λεωφόρον τῶν Ὑψωμάτων. Ἀνθρώπους ὀλίγους ἀπῆντησαν καθ' ὁδόν, καὶ ἀμάξας δύο-τρεῖς. Προῦχώρησαν, ὥστε νὰ φήσουν ὀπισθὲν τῶν καὶ τὴν τελευταίαν τῆς πόλεως οἰκίαν. Ἐβαινον ἤδη πρὸς τὴν ἐξοχὴν. Τοὺς προσέβαλλε μακρόθεν ἡ μυροδόλος τῆς ἀτμόσφαιρας, ἀνωθὲν τῶν ἀνεπετάσθη ἐλεύθερος ὁ οὐρανὸς της, ἀνεφάνησαν μετ' ὀλίγον τὰ πρῶτά της δένδρα, παρελάσαντα ὥς ἐν χορῷ καὶ